

Sygn. akt VI U 35/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Parzybut-Dan

Protokolant: protokolant sądowy J. G.

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2016 roku w Płocku

sprawy A. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddziałowi w W.

o wstrzymanie wypłaty renty

na skutek odwołania A. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W.

z dnia 4 grudnia 2015 roku, znak: (...)

oddala odwołanie.

SSO Hanna Parzybut-Dan

UZASADNIENIE

A. C. w dniu 15.12.2015 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. z dnia 04.12.2015 r. znak:(...), w której organ rentowy działając z urzędu wstrzymał wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.05.2010 r. tj. od daty ponownego ustalenia prawa do świadczenia. Z treści odwołania wynika, że odwołujący zaskarżył decyzję organu rentowego w całości i wniósł o jej zmianę i podjęcie wypłaty renty od dnia, w którym została ona zawieszona.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, iż odwołujący nie wskazał rachunku bankowego, na który ma być przelewana kwota świadczenia, natomiast świadczenie przekazane na numer rachunku bankowego pozostający w dyspozycji organu rentowego zostało zwrócone z adnotacją „błędny rachunek”. Wobec czego na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. C., ur. (...) na mocy decyzji z dnia 07.10.2015 r. wykonującej wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18.11.2014 r. sygn. akt III AUa 189/14 zaspokoił roszczenie odwołującego przyznając prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.05.2010 r. do 30.06.2017 r. Z należnej kwoty wyrównania zostały potrącone należności dla Powiatowego Urzędu Pracy z tytułu wypłaconego zasiłku dla bezrobotnych w oparciu o prawomocną decyzję o nienależnie pobranym świadczeniu za okres 01.01.2010 r. – 30.04.2010 r. Kwota przysługującego wyrównania została przekazana na konto odwołującego, o czym organ rentowy poinformował odwołującego pismem

z dnia 12.10.2015 r. W dniu 15.10.2015 r. na konto organu rentowego została zwrócona kwota renty w wysokości 45.129,97 zł z adnotacją „błędny rachunek”.

Pismem z dnia 23.10.2015 r. organ rentowy zwrócił się do odwołującego z prośbą o wskazanie nr konta celem wypłaty renty. Odwołujący pomimo odebrania pisma organu rentowego nie wskazał, na jaki rachunek ma być przekazywana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W związku z powyższym organ rentowy w dniu 04.12.2015 r. wydał decyzję znak: (...), w której wstrzymał wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.05.2010 r.

(dowód: pismo, potwierdzenie odbioru, potwierdzenie zwrotu przelewu k. 30, potwierdzenie zwrotu przelewu k. 33, decyzja k. 44-45 akt organu rentowego)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Stan faktyczny w sprawie był bezsporny. Spór pomiędzy stronami budziła ocena prawna zawieszenia renty odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Podstawę rozważań prawnych w niniejszej sprawie stanowią przede wszystkim dwa akty prawne, to jest ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 - j.t.) nazywanej dalej ustawą emerytalną.

Zgodnie z treścią art. 134. ust 1 w/w ustawy wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli:

- 1) powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa;
- 2) osoba pobierająca świadczenia mimo pouczenia lub żądania organu rentowego nie przedłoży dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń;
- 3) osoba uprawniona do świadczeń nie poddała się badaniu lekarskiemu lub psychologicznemu, bez uzasadnionych przyczyn, mimo wezwania organu rentowego;
- 4) okaże się, że prawo do świadczeń nie istniało;
- 5) świadczenia nie mogą być doręczone z przyczyn niezależnych od organu rentowego.

Natomiast zgodnie z treścią art. 134 ust. 2 w/w ustawy wstrzymanie wypłaty świadczeń następuje poczynając od miesiąca:

- 1) przypadającego po miesiącu, w którym ustało prawo do świadczenia ustalone wskutek okresowej niezdolności do pracy;
- 2) w którym została wydana decyzja o wstrzymaniu wypłaty w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, albo od następnego miesiąca, jeżeli wcześniejsze wstrzymanie wypłaty nie było możliwe;
- 3) za który przysługiwało świadczenie niedoręczone w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 5.

Przepis ust. 2 pkt 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zmniejszenie wysokości świadczeń. (art. 134 ust. 3 w/w ustawy)

Decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczeń nie wydaje się w przypadkach określonych w art. 102 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 3. (art. 134 ust. 4 w/w ustawy).

Wstrzymanie wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest czynnością organu rentowego powodującą zaniechanie wypłaty emerytur i rent w sytuacjach opisanych w art. 134 ust. 1 pkt 1-5 (T. Z., (...)..., s. 204-205). Wstrzymanie wypłaty świadczeń nie następuje ex lege od momentu wystąpienia okoliczności wymienionych w powyższym przepisie, lecz z mocy decyzji organu rentowego, która powinna być doręczona zainteresowanemu z podaniem przyczyny wstrzymania i z pouczeniem tej osoby o terminie i sposobie odwołania (zob. wyrok SN z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 19/99, OSNAPiUS 2000, nr 18, poz. 694; też 1 wyroku SA w Gdańsku z dnia 10 marca 1995 r., III AUr 174/95, OSA 1995, z. 4, poz. 39 oraz wyroki WSA w Warszawie: z dnia 13 sierpnia 2010 r., I SA/Wa 908/10, LEX nr 737601; z dnia 22 września 2010 r., I SA/Wa 966/10, LEX nr 751008 i z dnia 5 października 2010 r., I SA/Wa (...), LEX nr 750607).

Wstrzymanie wypłaty w następstwie zawieszenia prawa różni się od wstrzymania wypłaty wskutek jego ustania tym, że w przypadku zawieszenia wypłatę wznowia się od dnia ustania przyczyny zawieszenia, a przy ustaniu wstrzymania wypłaty jest definitywne. Ewentualne ustalenie uprawnień do świadczeń wymaga więc ponownego postępowania w sprawie. Wstrzymanie wypłaty świadczenia wskutek zawieszenia czy ustania różni się od pozostałych przypadków wstrzymania tym, że w przypadku zawieszenia i ustania nie można żądać skutecznie świadczeń za okres przypadający na czas wstrzymania. Natomiast w sytuacji, gdy świadczeniobiorca nie złoży w terminie żądanych przez organ dowodów stwierdzających dalsze istnienie prawa do świadczeń, nie podda się badaniom lekarskim bez uzasadnionej przyczyny, zachodzi samodzielna podstawa wstrzymania wypłaty, niezależna od posiadanych uprawnień do świadczeń, rozumiana jako stan odroczenia realizacji prawa. Oznacza to w praktyce konieczność podjęcia wypłaty świadczeń, w tym również zaległych, z dniem dopełnienia nałożonych na zainteresowanego obowiązków, chyba że organ w następstwie długotrwałego, nieterminowego wykonania obowiązku potwierdzenia dalszego trwania uprawnień do świadczeń wyda decyzję o ustaniu prawa z powodu braku wykazania przesłanek materialnoprawnych warunkujących jego dalsze istnienie (szerzej M. G.-D., Postępowanie..., s. 277; K. K., Pojęcie..., s. 73). Wobec powyższego organ rentowy prawidłowo wstrzymał wypłatę renty odwołującego, gdyż świadczenie nie mogło być doręczone z przyczyn niezależnych od organu rentowego (art. 134 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 - j.t.), wobec niepoinformowania przez odwołującego o aktualnym numerze rachunku rentowego. Organ rentowy zwracał się do odwołującego z taką prośbą wobec zwrotu przekazanego uprzedniego świadczenia na poprzedni rachunek odwołującego przez bank.

Odnosząc się do zarzutów odwołującego w odwołaniu od zaskarżonej decyzji dotyczących wysokości przyznanego świadczenia wskazać należy, że okoliczność ta nie była przedmiotem zaskarżonej decyzji, w związku z czym nie może podlegać kontroli sądu. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Najwyższy stwierdzając, iż w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05 sierpnia 2011 r. sygn. akt III UZ 17/11 LEX nr 1422061 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r. sygn. akt II UZ 52/99 OSNP 2000/15/601). Sąd w obecnym składzie pogląd ten w pełni podziela.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

SSO Hanna Parzybut-Dan